

+

+

+

+

+

Theodorus Harbismaior
et
Thomas Olander
disticha partis auersae composuerunt

Christianus Wilster
ex Graeco in Danum conuerxit

Museum Tusculanum
hac conuersione uti benigne permisit

Aemilius Mourier
ornationi inuiducr̄i praeauit

Thomas Olander
editit

Repetitio est mater studiorum.

Hauniae anno MCMXCIX

ἡμος δ' ἡέλιος κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἥλθε,
δὴ τότε κοιμήθμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης;
560 ἡμος δ' ἡριένεια φάνη ρύθμοδικτυλος "Ηώς,
δὴ τότε ἔγων ἐπάροιν ἐπιτούνας ἑκλενεσα
αντόνος τ' ἀμβαίνεν ἄνα τε πρωμῆτα λίσσου
οι δ' αἰν' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κλήνης καθίζον,
ἔξηδ δ' ἔξιμουν τοῖναι ὅλο τύπον ἐρειμοιο.
565 "Ἐνθεν δὲ προτέρῳ πλέουν ἀκαγήμενοι ἤτορ,
ἄσωνοι ἐκ θανάτου, φίλους ὀλέσαντες ἔταιρους.

Kikonerne. Lotophagerne. Æventyret hos Kyklopen.

Ham gjenværet Odysseus, den sindrige Koning, og sagde:
Ypperste Mand i Føket, Alkinous, høje Behersker!
Det er i Sandhed en Fryd at høre paa Sang af en saadan
Skjald, som Demodokos her, en Sternme han har som Guddom.
5 Ei nogen Først kan jeg nævne, som meer hentykker mit Hjerte,
End naadmindelig Fryd ved Fest over Folket er udheld,
Og man i festlige Rader i Salens salder ved Gilde
Lyttende froe til Skjalden, mens Bordene stände besatte,
Yppig med Brod og Sual, og en Skjæn, som øser af Kummens,
10 Bæter den liffge Vijn omkring, og Bagrene fylder:
Sligt mig tykkes forsend den sedste Fryd som jeg kjenner.
Dog, dit Hjerte dig drev til at sproge mig ud om den tunge
Sorger jeg leed, at jeg meer endnu maae græmernes og klage.
Dog, hvorom skal jeg forst, hvormon skal sidst jeg fortelle?
15 Heel mangfoldige Sorger lod Himmelsens Guder mig udstaae,
Nu vil jeg først Eder nævne mit Navn, at Ikonne mig kjenner.
Og at jeg selv i Tiden, hvis Ulykkesdagen jeg undflyer,
Kan Eders Gjesteven vere, om end jeg boer i det Fjære.
Jeg er Odysseus Laertes Son, ved listeige Paafind
20 Vi blant Mennesker kjendt, mit Rye har bredt sig til Himlen.
Ibhaka hedder mit Hjem, den bakkede Øc, hvor det høie,
Nerton kresier sia stolt med sin skovsmærsle Iss,
Trindt omgivnen den er af en Kreds tædligende Holme,
Samt Dulichions Øc, og det skovbeklædte Zakynthos.
25 Lavi i Bolgerne ligger den selv længst oppe mod Norden.
Noget derfra de andre mod Morgengens Lys og mod Solen;
Vel er af Klipper den fuld, men dygtige Saarer den foster,
Og noget sodre Syn kan aldrig jeg se land mit Hjemland.
Vel Kali er tilhørende holdt, den farige Godinde.
30 Hest i de hyldevede Græver, og ønsked at faae mig til Husbond,
Ogsaa paa lignende Viis i Aia den lislige Kirke
Holdt i Paladset mig fast, og ønsked at faae mig til Husbond,

"οἵ γάρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰώνων σε νοναίμην
εὐνύν ποιήσας πέμψαι δόμον "Αἴδος εἴσω,
525 ός οὐκ ὄφθαλμον γ' ἱστεται οὐδέν ἐνοισθίουν."
Ως ἔραμνος, δὸς δὲ πειρεῖν Ποευδάνοιν ἀνακτι
εὐχέτο, τερπίορέον εἰς οὐράνον ἀπετερνάτω
"Κάσθι, Ποειδάνοιο παῖσσος, κινουγάτα,
εἰ ἔτενον γε τούς εἰμι, πατέρο δὲ ἔπος εὐχέται εἶναι,
δός μη Ὁδοσίσια πατελλούσθων οἷοιδε
ιοὺς Λαέρτεων καὶ ἔποις εἰς πάντας ἔπαιρουν,
όλλα, εἰ οἱ μοῖρ' ἔστι τοῖσιν τε ίδεσιν καὶ ικέθει
οἰκον ἔκτισμαν καὶ ἔποις εἰς πάντας ἔπαιρουν,
ώνε κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἔπαιρουν,
535 νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, εὑροί δὲ ἐν πηδηταῖσι οίκου.
"Ὡς ἔραμνος, τοῦ δὲ ἔπους κινουγάτης,
απερπάρη δὲ ἔξαντας πολὺ μετανοία λατού δέριος
ἥκεται μηνήσιας, μετέρετο δὲ ἐν ἀπέλεθρον,
καδὸς δὲ ἔρωτας μεταπέσθησε κινουγάτηρο
540 τυπθῶν, έθεψεν δὲ οἰοῖν ἄκρον ικεσθαι.
ἐκλισθῇ δὲ θάλασσαν κατεργούντες ὑπὸ πέτρης,
τὴν δὲ προσο φέρει κύμα, θύεσσα δὲ χέρουν ικέθει.
ἀλλ' οὔτε δὴ τηνον τομούσιαμεθ', ἔνθα περ ἄλλα
ντες ἔνστελμαν μετανοίαν οὐδέποτε, τῷρι δὲ ἔπαιροι
545 ήσαν ὀνύρωμένοι, ἡμέας ποιεῦσθαι αἰεῖ,
νῦν μὲν ἐνθέτοντες ἔκλαπαιν ἐν ψαμμούσισ,
έκ δὲ καὶ αὐτοὶ βίηνται ἐπὶ ηγημάτοις θαλάσσησ,
μητὰ δὲ Κύκλωπος γλαυφῆρις ἐν νηὸς ἔλοντες
550 δοσσανταῖθ', δις μὲν ἔποις εἰς θαλάσσην θάσιον,
μητὸν διατηνούμενον δόσσον ἔχοντας τὸν δὲ έπι θνήτο
Ζηνὶ κελανοφεῖ Κρονίδη, δὲ πάσιν ἀνάστοι,
ρέζους μητὶ ἔκουν δὲ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἴρων.
ἀλλ' ἄρα μεριμνησθεὶς ὄντος ἀπολοιτα πάσσαι
555 νῆσος ἔνστελμαν καὶ οὗτος ἔποις ξετρόιο,
ώς τότε μὲν πρόπον ήμαρ ἐς ἡέλιον καταδόντα
ημεθα διαινύμενοι κρέστα τ' ἀσπετα καὶ μεθύ ἥδι-

Ei dog megtede Nogen af dem at bevæge mit Hjerte.
Der er dog Intet saa godt som Fredenland og Foralde
Selv for en Mand, som behøer i det Fjære den ypperste Vaaning.
Men i det fremmede Land er skilt fra elskede Frier.
Dog velan! fortæll jeg vil om den morsomme Hjemfart.
Zeus Kronion mig gav, da jeg drog fra Troja tillæsse.
Lige fra Troja med Vinden jeg kom til Kikonenes Sæstad
Ismaros, denne vi plynered, Indvænemme hug vi for Fode
Ned, og til Bytte vi tog baade Gods og Qvinder i Mengde,
Slæbbed en Bytte, at Ingen sin skjæltig Part skulde savne.
Strax formænd jeg dog mine Meend, med hastige Foder
Bort at flyve, men de hytsted ring ei, de forbundede Daarer.
45 Ivn i styrrende Mengde de drak, og slagted ved Stranden
Hjorder af Geder og Fær og døskærmvallede Hornqvæg.
Stunt af romte Kikoner til andre Kikoner fra Omega
Kaldte til Hjelle, sovne fleer i Tal og bedre til Krigsfærd.
Lenger de boede fra Sose, og flinkt de kampted på Vogn.
50 Men naad det godes behov, tilfods deres Frier dømde.
Frem i talige Skarer som Lov og Blomster om Varen
Tidlig en Morgen de brod, da styrrede Qval fra Kronion
Over os ned, vi Arme, og svart blev i Vande vi stede.
Frem de stod, og kæmped en Kamp ved de hellige Skibe,
55 Huggende los på hvidemande med malmbevæbnede Landser.
Mens det var Morgen endnu, og den hellige Dag var i Tilvæxt,
Hold vi Stand, og vargedes ej ksjeld Faa imod Mange,
Dog da Solen saa lakede hen ad Oxernes Fritid,
Tvang Kikonenes Magt Achaimenes Folk til at vige.
60 Sex beundredre Mænd fra hvert af de hellige Skibe
Faldt i Striden, vi andre ved Flugt os redded fra Doden.
Videre seiled vi nu med dybbedrovede Hjeter,
For vore Venne vi mistet, dog frue at Doden vi undslap.
Et af Stedet dog gik mine aarforfrynde Skibe,
Strax Skysamleren Zeus gav Skibene Vind, som fra Norden

Αλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλώπεια.

Τὸν δ' ἀπαιμεβόμενος προσέφη πολύμητις Ὄδυσσευς·
"Ἄλκινος κρείον, πάντον ἄριστεκτε λαῶν,
ἡ τα μὲν τόδε καλὸν ἀκούμενον ἐστὶν ὁμοῦ
τοιοῦθ' οἰος ἔστι, θεοῖς ἐναλίγιος αὐδῆν.
5 οὐ γάρ ἐνό τέ φηι τέλος χαριστέρων εἶναι
ἡ ὅτι ἐπεροῦντη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἄπαντας
δαπανώντες δ' ἀνά δουμενταὶ ἀσιδον
ἴμενον ἔχειν, πορά δὲ πλήθωσι τραπέζαι
σιτῶν καὶ κρειῶν, μεθο δὲ κρηπῆρος ἀρύσσον
οινογόνος φορέσσι καὶ ἔργειν δεπάσσει.
τοῦτο δι μοι καλλίστον ἐν φρεσὶν εῖσται εἰναι.
οοι δ' ἔμα τῆρεα θυμὸς ἐπετράπειο στονύχεια
εἰρωθεῖ, ὥφει ἔτι μᾶλλον ὑδρυμένος στεναγγάζω
τι παρόν τοι ἔκειται τι δι νειτάντον καταλέξω;
15 κῆδε ἔτι μοι πολλὰ δύνανται θεοὶ οὐρανίονες·
νῦν δ' ὄνμοις πρότον μοθίσσομαι, δῆρα καὶ νησῖς
εἰδέσθαι, ἐγὼ δὲ ἀνέκειται φρέσον ὑπῆρχε, ἡμέρα
ὑμῖν ζεινος ἡναὶ καὶ απορηθεὶς δύομεναν νιανον.
εἴπι· Ὅδουσης Λαερτιάδης, δε πάντα δόλοισιν
20 ἀνθρώπουσι μέλοι, καὶ μετά κλεος σύρανον ἴκει.
νειτάντο δ' θιάκην ἐνδείξειν· ἐν δ' ὅπερι αὐτῇ
Νήριτον εἰνοιστήλον ἀπιρτεῖς· ἀμοι δὲ νησῖς
πολλὰ νιατάσσονται μάλα σχεδὸν ἀλλήλωσι.
Δουλήγον τε Σάμη τε καὶ οὔλησσος Ζάκυνθος,
25 σάντη δὲ θυμολάλη παντερπάτην εἰν αὖτις κείται
πρὸς ζώνον, αἱ δὲ τ' ἀνευθε πρὸς τὸ ήλιον τε,
τρηγεῖ, ἀλλ' ἀγθῆ κουροτρόφος· οὐ τοι ἐγώ τε
ἥς ταῖς δύναμαι γλυκερότερον ἄλλο ιδεῖσθαι.
ἡ μὲν μ' αὐτῷ δέ τρυνον Καλυνῶ, διὰ θεάνω,
30 ἐν σπέσι γλαυφούσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
ἄς δ' αὐτὸς Κίρκη κατερήνθιν εἰν μεγάροσιν
Αἰαίη δολόσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·

4

Men da mi Solen sig bjerged, og Malm udbredte sig vide,
Ginge vi Alle til Roe paa de havbeskyldede Strandbrede.
560 Men da sig reiste ved Grys den rosenringende Dagning,
Noked jeg ikke, men munrede strax mine Mend og befoel dem,
Selv at skibe sig ind og Linerne losne fra Bagstavn.
Flux ombord de nu gik, paa Tøfsterne toge de Stede
Alle paa Rad, og med Aarer de slog de gralige Bolger.
565 Videre seiled vi nu med dybtbedrovde Hjarter,
For vor Venner vi misted, dog free at Doden vi undslap.

37

λαίλαπι θεσπεσίη, σὺν δὲ νεφεσσοις κάλυψε
γαίαν ὄμοιον καὶ πόντον· ὄρφει δ' οὐράνθινον νῦν·
70 οι μὲν ἔπειτα ἐπικράτησαν, ιστία δὲ φριν
τριψθε τε καὶ τετραψθε διέδηγοντες ἵνα ἀνέμους
καὶ μετὰ τοῦ νῆσου σύρανται οὐρανοφέρον, οὐρανοφέρον,
οὐτάς δὲ ἀσυμμένους προσρέσσουσαν ηπειρόνδες·
ἔνθε δύο νίκτας δύο· ημίτα δύονται τοιούτας αἵτινες.
25 κείμει, ομοῦ καμάρη τε καὶ ἀλέση θυμὸν έδαντες
ἄλλα δέ τριαν ήμεραν οὐρανολόκαστα, τέλεα δέ τοις
ιστός στροφάνειν αὖθις· ιστία λέκες ἀρσαντες
ημέρα τοις δύονταις τε καὶ νιερηρήται τοιούτας·
καὶ νῦν κεν ἀστροφῆς ικόνην ἐπιτρέπει τοιούτας·
80 ἀλλὰ κύμα ρόντε τε περιγράμματον Μάλεαν
καὶ Βορής τε πάκος, περιέπλευσεν τοιούτας·
"Ἐνθε δὲ ἐννήμενα πορφύρη διοῖται ἀνέμους
ποντοῦ ἐν ἕδυνεται ἐπειράτη ἐπιβήσθαι
γαῖαν τε καὶ ποταμούς, οτι δινθέτη τόπον δουσσαν.
85 ενθα δὲ ἐπειράτη βημεν καὶ αριστόμενος δύορ,
αἰγα δὲ δειπνον ελαύον θοής παρα νησονταν εταρον.
αὐτάς δέ επειτα στίου τοιούτουσαμεθ' θόδε ποτίσθαι,
δή τοι ἐγών ἔπαρους προτεινε πενθεσσον τόντας
οι τινές αὔρες εἰπεντελεῖον τοιούτους·
90 ἀνδρε δύονταις, τρίταν κήρυξ· ἦν τοιούτας·
οι δ' αἰγανούμενοι μιγεν ἀνδράταις λαοπράγονοιν
οὐδέ πάροφοι μιδοντες ἐπάρουσαν οὐλεύοντον
ημετέρους, ἀλλὰ φριν δόσαντας πάσασθαι.
95 οὐκέτι ἀπαρτεῖσι πάλιν θηλεν οὐδὲ νέσθειαι,
ἄλλα δύονταινον μετ ἀνδράταις λαοπράγονοις
λαοτὸν ἐρεπτούνται μενεύνται νόστον τε λαθεθειαι.
τούς δὲ ἐγών εἶναι νίκης ἄπον κλαίοντας ἀνάγκη,
ηηρια δὲ ἐν γλωφούσι ίπποι Σηγάνη δέσσασα·
100 οὐτάρ τοις ἀλλοις κελώνην ἐπίρηπες ἐταίρους
σπερχομένους νησον ἐπιβινένταις ὠκεάνων,
μή τοις τις λαοτοῦ φαγον, νησοντο λάθηται.

8

Stodle fra Land, og befoel med Hovedets Nik mine Svende,
Rask deres Aarer at rose, for at bjerges af denne vor Qvide.
490 Flux de sprang til Aarene hen, og brugte dem ærfe.
Men da dobbelt saa langt fra Strand over Balgen var komme,
Raabte jeg hen til Kykkopen paany, skjondt Svendene triindfra
Stimled omkring min, med venlige Ord at hindre min Idret.
Hvi vil du dog, Forvone? end meer han fire, den Vildmand?
495 Son jo formys ved si Kast i Boholme jaged vor Fartoi
Blot han vist med den talkede Steen knast hører vor Fartoi
Og vore Hoveder med, til Klem det har, han kaster.
500 Saal de talte, men ei mit mandige Hjem de boked,
Og til Kykkopen paany med frisnynde Hamme regt rade:
Hvis nogen dodelig Mand, Kyklop! komme Dage
Spøger dig ad, hvordan vi sørnig klyngedit Ohe,
Giv da til Svar, at Odysseus, Laerten's Son dig har blanded,
505 Han den Stadomstyter, som boer paa Ifakas Oland!
Saal han bad, og Havets sokkodde Hjem ham horte,
Atter m loftet Kykkopen en Steen, betydelig stort,
Sveng den, og strengt sin Kraft umiddelig an da han kasted,
510 Agter i Havet den faldt for vor Skib blaamalede Bagsted.
Og paa et hengende Haar havde Spuden af Roret den truffet;
Vandene pladsede sig for den brudetstrykte Fjeldkold,
Frem dreven Soen vor Skib og skyldet det over til Kysten.
Men da Holmen vi kom, hvor de forforsyede Skibe
515 Samligie lae endnu, og hvor Svendene nede ved Fladen
Jamrende sad i Krebs, og vendete langt vor Gjenkomst,
Haled vi saa vor Skib land paa den sandede Søkyst;
Selv udsteg vi saa den havbeskyldede Strandbred.
Qveget, vi tog fm Kykkopen, blev bragt land, og paa Stedet
520 Saaledes talte Kykkopen, at Ingen i skjælfte Part skulde save.
Men mine beenbændsrede Mænd tog Vædderen fortold,
Ud, da Qveget budee deelt, og forarre mig. Denne paa Strandren
Selv jeg til Zee Kronion, Skysmaleren, Alles Behersker,
Offred, og risted dens Bove, men ei jenseid mit Offer,
525 Visselig grundel han paa, hvordan jeg skulde forlabe,
Baade de tofede Snækkere og dygtige Svende tilhøbe.
Saaledes Dagen igjennem til scent, da Solen sig bjerged,
Sad vi og nod fortræffeligt Kjed og Viin, som var liflig;

33

ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνι στήθεσσιν ἔκειθεν.
ώς οὐδὲν γλύκιον ής πατρίδος οὐδὲ τοκήν
γίγνεται, εἱ περ καὶ τις ταὶς πάτορες πίστον οἰκον
γεῖν ἀλλαδαμένης γειτάνεις τοκήν
ει δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκινθέ· ἐνίσποι,
ούν μοι Ζεύς ἐρέψκεν ἀπὸ Τροίην ιόντι.
Πλισθεν με φέρων ἀνευθεν· Κικηνόστι πέλασσεν,
490 Ιημάροι ἐνθα δ' ἐρη πόλιν ἐπαρθον, ἀλεσα δ' αὐτούς
ἐκ πόλιος δὲ ἀλλούς, καὶ κτιστετ πολλὰ λαβόντες
δισπάσιμοι· οὐδὲ μίς τοις διερη πολι τοιεν γένεις,
ενθα δὲ ἐπολλόν με μέθυ πίνεται, οὐδὲ μέγα νήπιον οὐκέπισθον.
500 Ενθα δὲ πολλάν με μέθυ πίνεται, πολλὰ δὲ μῆλα
θεούσιον παρά θηνα καὶ ειλιπούς, θηλικας βοῦς,
τοφρα δ' ἄρης οὐράνοιον Κικουές Κικουές γεγονεύει,
στροφάνεις· οὐδὲ μέγαν μάρτυρα πορά θησι θείσι,
505 Πάλιν δὲ ἀλλήλους κατέσπειρον ἔχειτον.
ὅρρο μεν τοις καὶ κάτεξτοις ιερον ήμαρ,
τοφρα δ' ἄλεξμονεις μένομετ πλεύσαν τε ἐνόντας
ημος δ' ἄγεις μετενίστετον ποντούντονε,
καὶ τοτε δι Κικουές κλίνεν δαμαστοντες Ἀχαιούς.
510 δε δ' ἄρης ἔκστατη νησον ἐκκινθίδες ἔταιροι
ποντούντονε, ποντονεον θεάντον τε μόρον τε.
"Ἐνθε δὲ προτέρῳ πλεύσαν ἀνακηνενον ήσαρ,
διμενον δὲ θωνάτονο, φύλον δὲ λέσαντες ἔταιροις,
οὐδὲ πάρα μι προτέρῳ νησον κλον θημελέσασι,
515 ποντι τινα τῶν δειπνον εἴταιρον τοις ἔκστατον οὐδένα,
οι θηνον ἐν πεδιῳ Κικουόν μέτο δησθέντες,
νησοι δ' ἐπάρθε· οὐδενον ποτε θερέτηα Ζεύς

6

Gid jeg megettedt blot, dig ligesa vist at berove
Livet og Aanden, og ned til Hades's Bolig at sklikke,
525 Son ikke selv Poseidon igjen hellebreder dit Ose!
Saaledes talde jeg, da bad han til Drotten Poseidon,
Hendeme nækte han op mod den stjemedde Himmel og udbrod:
Hør m Bon, o Poseidon, sortløkkede Føver af Jordien!
Hvis jeg saasandt er din Son, og din dig kaller min Fader,
530 Lad ei Odysseus, Laerten's Son, gienfinde sin Hjemstavn,
Han den Stadomstyter, som boer paa Ifakas Oland!
Dog, hvis det er him beslukket, at see sine Venner, og atter
Hjem at komme til Fredreland og den prægtige Folk,
Seest og stat, berovet sit Folk, og om bord paa et fremmed
535 Skib han dermede at hjem, og Songi i Huset han finde!
Saa han bad, og Havets sokkodde Hjem ham horte,
Atter m loftet Kykkopen en Steen, betydelig stort,
Sveng den, og strengt sin Kraft umiddelig an da han kasted,
540 Agter i Havet den faldt for vor Skib blaamalede Bagsted.
Og paa et hengende Haar havde Spuden af Roret den truffet;
Vandene pladsede sig for den brudetstrykte Fjeldkold,
Frem dreven Soen vor Skib og skyldet det over til Kysten.
Men da Holmen vi kom, hvor de forforsyede Skibe
545 Samligie lae endnu, og hvor Svendene nede ved Fladen
Jamrende sad i Krebs, og vendete langt vor Gjenkomst,
Haled vi saa vor Skib land paa den sandede Søkyst;
Selv udsteg vi saa den havbeskyldede Strandbred.
Qveget, vi tog fm Kykkopen, blev bragt land, og paa Stedet
550 Saaledes talte Kykkopen, at Ingen i skjælfte Part skulde save.
Men mine beenbændsrede Mænd tog Vædderen fortold,
Ud, da Qveget budee deelt, og forarre mig. Denne paa Strandren
Selv jeg til Zee Kronion, Skysmaleren, Alles Behersker,
Offred, og risted dens Bove, men ei jenseid mit Offer,
555 Visselig grundel han paa, hvordan jeg skulde forlabe,
Baade de tofede Snækkere og dygtige Svende tilhøbe.
Saaledes Dagen igjennem til scent, da Solen sig bjerged,
Sad vi og nod fortræffeligt Kjed og Viin, som var liflig;

35

ῶσα παρέξ· ἔταροι δ' ἐπιτρόνες ἑκέλευσι
ἔμβαλεν κάθη, ἵν' ὑπὲκ κακότην φύγουν,
κρατὶ κατανέων οἱ διπροσέντες ἔρεσον.
ἄλλ' ὅτι δὴ τοσοῦν ἄλλα πρήσουτες ἀπιεῖν,
καὶ τὸτε ἕγκακτα προτύθουν ἀμφὶ δ' ἔταροι
μετίχιοις ἔπεσσον ἐρήπον ἀλλοφάται· ἄλλος;
“Σχέτει, τίπτ̄ ἐθέλεις ἑρμέζευεν ἔργον ἄνδρα;

495 οὐδὲν πάντοτε βαλόν θέλος ἡγετεῖ νῦν
αὐτὸς ἐξ θηροῦν, καὶ δὴ σφίνες αὐτῷθ' ὀλέσθαι·
εἰ δὲ φεγγέμενον τε ἡ αὐδῆσαντος ἄκουσε,
σὸν καὶ πάρεξ ἥμεν κεφαλᾶς καὶ νήτη δύνηρα
μαρμάρῳ ὑπέρειν πολὺν τόσον εἶναν·”

500 “Ὡς φάσαν, ἄλλ' οὐ πειθὸν μεταρχόντες θύμον,
ἄλλ' νῦν πάντοτε βαλόν θέλος ἡγετεῖ νῦν
οὐκέτης τὰς σε κατειθητὸν ἄνθρώπον
οὐθελμοὶ εἰρήται ἀεικῶντι ἀλαζούντι,
φάσθι· Ὀντοσῆν ποτίλορες ἔξαλασσα,

505 νῦν Λάρετος· “Ἅπαξ ἓν οἰκεῖ ἔνοντα·”
“Ὡς ἐνόντων, δέ μ' οὐώμας μιμεῖτο μύθον
“ἄποιοι, οὐ μάλα δημιούργοι πολύτεροι·”
εἴτε τὸν ἀνθρώπον τούτον ἀπέστησεν
510 καὶ παντενόμενος κατέτρη Κυκλωτεστού-
ς μοι ἐρη τὰς πάντα τεταντήσασιν οἵσσα,
χειρῶν ἐξ· “Οὐδέποτε ἀμπτησθεὶς οἴστη,
ἄλλ' αὐτὸν τὰ φάτα μέντην καὶ καλὸν ἐδέημην
ἐνδέδει·” ἐλεύθερος, πολὺν τετεμένουν ὁδοῖν.

515 γάρ δὲ μὲν ἀλλοτρος τε καὶ πάντας καὶ ἄκιντος
οὐθελμοὶ ἀλάσσειν, οὐδὲν μὲντον οἴστην·
ἄλλ' ἄγε τούτο·” Θεσσαν, ίνα τῷρα ζειτού
πομήτη τὸ ὄπινο δομέναι κλυτὸν ἔννοστισμον·
τοῦ γάρ ἡγέτης εἰτι, πατέρης δὲ ἕνος εὔχεται εἴναιν·

520 αὐτὸς δ', αὐτὸς θέλειν· ιησταὶ οὐδὲ τις ἄλλος
οὐτε θεῶν μακάρων οὐτε θυντῶν ανθρωποι·
“Ὡς ἔνατ', αὐτὸς ἐνών μιν ἀμέβομενος προσέπι-

Kuled med redsom Orkan, baade Jorden og Høvet saa vide
Hylled i Skyer han ind, og Nat fremsynden fra Hinlen.
70 Skibene skjod en styrgeende Fart, men krengeude sare,
Medens den rasende Storm med Magt sled Seilene sonder;
Snart fik disse vi frede ned af Frygt for at synke;
Derpaa med Aarne rask vi os faren arbejded mod Fastland.
To samfældige Dage og to samfældige Næte

75 Rasted vi der, af Kummer og Sild i Hjertet forpinne,
Men da den haarfage Daging det tredie Grye frembragte,
Reiste vi Mast paa en frisk, og da Seilene hvide var heiste,
Sad vi paa Toft og lod Vind og Styrmede made for Kæsen.
Nø havde viest i! Behold jeg maet mit Hjem, desom ikke

80 Strammen og Blæsten fra Nø, da undt om Maleia vi styred.
Havde forslægt for Kas og jaget os langt fra Kybene.
Ni samfældige Dage dog dreve for vindue Ynde,
Over det fiskesvommede Hav, men den tiende kom vi
Til Lophophagen Land, et Fok, som lever af Trefrugt.

85 Der vi stege paa Kysten Iland, og hented sker Ferskvand.
Strax ved de hundre Skibe nu Mandsheds tog sig et Maalid.
Men da vel Mad og Vin der havde gigt og tilgode,
Kaard af Folket jeg Twende, og eav Herold dem til Ledtug.
Disse jeg slækker forud, som dedt grandat til Bespæde,

90 Hvad Slags Folk her leved og Markernes Godre forteerde.
Flux de ginge paa Vei, og snart Lotophagene trufde.
Og Lotophagene gjorde de Menz, jeg slakket til dem.
Ingen fornied, at Loses endog de gavdem at smuge.
Hver af disse, som ord af den Frugt der var tilfugt om Honning.

95 Lysester et at bringe Beskede til den konung, men
Hos Lotophagenes Folk, hvor de var, vilde fortive,
Der vilde Lotos de phukke, og de tenkte paa Hjemfjord;
Dog flor bittet der grad, til Skibene ned jeg dem forte.
Slebte med Magt dem ombord, og husted dem under Toften.

100 Derpaa jeg strax beforen den ovige Deel af mit Mandshed,
Uden Forhaling at skib sig end paa de hundre Snækker.
At ikke Nogen, liko Lotos han sagt, skulde glemme over Hjemfart.

οφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἄντρη κακῶς ἔξελασσε
σὺν λυρῷς ἔτεροι, οὐδαμαστίμος φρέσιο οὖν.
Οὔτις, ὃν οὐ φημι περιψηνούμενος ὑπέλθον·
εἰ δὴ ὡμοροφόντι ποτιφρήτες τε γένοιο
εἰπεῖν ωπὴ κείνος ἔμον μένος ἤλασκάει·
τὸ κεῖ οἱ ἔγκεφαλος γε διὰ σπεῖραις ἀλλονδίον ἄλλῃ
θεινομένου πατίσται πρὸς υπέδαι· καθὸ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
λοφθοσίες κακῶν, τὰ μοι οὐταδύνοντος πόνεν θύτες.”

105 “Ὡς εἰπὼν τὸν κρύον ἄπο ξέπειρε θύτες.
ἔλθοντες δ' θειούσι απὸ στείσιον, τε καὶ αὐλῆς
πρώτοις ὑπέρων λούσονται, ὑπέλασσον δὲ ἔταροις,
καρπαλίσαις δὲ μήτρας πάντας πίνονται, πίνονται δημοφένεια.
110 πολλὰ περιπτονέονται ἐλαύνονται, οὐδὲ ἐπὶ γῆ
λοφθοσίες κακῶν, τὰ μοι οὐταδύνοντος πόνεν θύτες.

115 Σεβονται δὲ φίλοι της θύτης οὐδὲν θύτης·
τούτοις δὲ φίλοις δέ φίλοις εἰπεῖν θύτης·

120 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

125 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

130 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

135 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

140 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

145 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

150 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

155 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

160 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

165 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

170 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

175 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

180 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

185 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

190 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

195 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

200 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

οφθαλμῷ οὐνέρεισαν· ἔγο δ' ἐφύπερθεν ἐρεισθεὶς
δίνεον, ὃς ὅτε τὰ τρυπόδρομον νήνοι ἄνηρ
385 τρυπάνω· οὐδὲν ἔγειρεν πάντας οὐνέρεισαν·
Der vi seled mod Land, og en Guad paa Veien os forte.
Gjennem en Nat saa sort, at vi kunde skimte den midste;
Til om Skibene ruged den taagede Luft, og han Hinlen

145 Kom en Maanen ihli, der tet var i Skyen hyll.
Derfor ei Nogen af Hale vo Folki fik Øen paa.
Heller og Bolgene saa vi, som svulmede nild mod Kysten,
Forsend et med landet vi lob saa i Selne de Skibe;
Men da stod under Land, lod stax vi Selne de Skibe;
Kældes der med landet vi lob saa i Selne de Skibe;

150 Skibet man driver mod Land, og tover en Stund til det attē
Sommanden lyster at lettē, naar Vind begynder at luſte.
Springende frem af en Grotte, og trind omvæx med Popler;
Der vi seled mod Land, og en Guad paa Veien os forte.
Gjennem en Nat saa sort, at vi kunde skimte den midste;

155 Til om Skibene ruged den taagede Luft, og han Hinlen
Kom en Maanen ihli, der tet var i Skyen hyll.
Derfor ei Nogen af Hale vo Folki fik Øen paa.
Heller og Bolgene saa vi, som svulmede nild mod Kysten,
Forsend et med landet vi lob saa i Selne de Skibe;

160 Ni vildgeder til hvort, selv li jeg tog mig af Byttet.
Saaledes Dagen igennem til seit, da Solen sig bjerged,
Sad vi og mod fortrelægt Kjeld og Vorn, som var iflæg.
End var Folket paa Fladen vi op, og tre Afdelinger skilte
Skibene Tal, som mig fulgte, var tolv, og ved Delingen faldt

165 Flux vom krummede Buer med langt skæglige Haandspyd
Hented fra Fladen vi op, og tre Afdelinger skilte
Skid og saa et omseig Jagt en Guad os forte.
Vandret vi rundt paa Øen og vandret vortat ved at sei den.
Derpaa jeg strax beforen den helle Hymen.

170 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

175 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

180 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

185 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

190 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

195 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

200 Ειπεῖν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·
οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης· οὐδὲν θύτης·

Flux ombord de nu gik, paa Toftene toge de Sæde
Alle pa Rad, og med Aaræ de slag af graaile Bolger.
105 Videre stoled vi nu med dybbedvæde Hjarter,
Og til Kyklopernes Land vi kom, et urendigt og lavlost
Folk, som fortroster sig heelt pa salige Guder.
Aldrig en Yngre ds sette, ei roee de Haand til at plote,
Vild groet Alt pa Marken omking uden Pløing og Udsed,

110 Hvede savelsom Byg, og yppige Ranker, som bare
Fyldige Druer i Mengde, og Zeus regn Dem befrugter.
Intet de kjende til Love, ei Raad de holde pa Thinge,
Men i hvelvede Huler maakne paa Bergenes Ryning
Have de Bolig og Hjem, og hver Mand mader som Dommer

115 Selv over Øynder og Born, og bryder sig emd om
Selv over Øynder og Born, og bryder sig emd om

120 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

125 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

130 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

135 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

140 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

145 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

150 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

155 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

160 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

165 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

170 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

175 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

180 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

185 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

190 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

195 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

200 Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Flux ombord de nu gik, paa Toftene toge de Sæde
Alle pa Rad, og med Aaræ de slag af graaile Bolger.

Allerude Rad, og med dybbedvæde Hjarter.

Og til Kyklopernes Land vi kom, et urendigt og lavlost

Folk, som fortroster sig heelt pa salige Guder.

Aldrig en Yngre ds sette, ei roee de Haand til at plote,

Vild groet Alt pa Marken omking uden Pløing og Udsed,

Hvede savelsom Byg, og yppige Ranker, som bare

Fyldige Druer i Mengde, og Zeus regn Dem befrugter.

Intet de kjende til Love, ei Raad de holde pa Thinge,

Men i hvelvede Huler maakne paa Bergenes Ryning

Have de Bolig og Hjem, og hver Mand mader som Dommer

Selv over Øynder og Born, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig emd om

Heden, og bryder sig emd om, og bryder sig em

όλλ, οπτικέλασμα μενάρια γρόνων είς το κεντρώον θύμων σπουδήν και έπιπενθωμάνιον ἄμπει.
ουτών εἴη κράτος λαμένος δέρη ἀγάλμαν οὐδορ,
κρήνη υπὸ σπειρῶν περὶ δέ αἰγαλέων περιφέρει.
ἔνθα κατελέσθων, καὶ τος θεός γηγενών
νίκτα εἴη δηράφων, ούδε προσθίειν! ίδεσθαι
αὖτος γάρ περι φύσις βαθεῖ, νῦν ούδε σελήνη
οὐρανούσσην προσένειν, κατέκειτο δέ νεφεσσιν.
ἔνθι οὐ της τήν νίκην ενδέργαντος θεούλων
ούν κώματα πάντα κινδυνεύοντα προτὶ χέρων
εἰδουσίνειν, πρὸν νίκην ενσένοντας μετέκειν.
κλειστάριστος δὲ νησὶ καθεύδοντας ιστία πάντα,
έκ δέ καὶ αιτοὶ θύμην επὶ θυμάνιον θελαστέοντας
ἔνθει διατηρεύειν. Ήδιον
“Ημος δηγηνάσσειν πάντα ροδανδύτας ουτός,
νησον θεμεζέντας ειδενεύοντα καὶ αὐτήν,
απόν την πεντηνήν έταιρον.
οντίκα κινδυνάτοις καὶ αἰγάνων δολχαλύων
εἰλέσθειν” εἶνον, δέ δη τρία κομητήνες
βάλλουσιν αύτα διόθε θεος μονικετάνη θηρην.
νίκης μην πετόντο διωκεῖν, οὐ δέ εκστασία
ενέσει λάργαντας αὔτε, οὗν δέ οὐδενός οὐδε-
ποντας μετὰ προσν πημας ἐπέλοντας κατεύθυντα
μηδετα δινούσιντον κρέας τὸ απέστο καὶ μεθι ήδον.
αὐτὸς πρὸ την έργησθον οὗν έρθρος,
ἄλλ, ενένην πολλάν γάρ αιφνιρρέσταν ἔκστοι
ηφιώσαντα Κινόντα ιερὸν πολιεύθεων ἔλετον.
Κικλοπάν δέ γάτιν ἐλέσσουσαν ἐρῆς ἔντον,
κακών τὸ αύτον τε φθύγοντας οὐτε καὶ αιγών,
μηδος δηλέσθει κατέδει καὶ εν κένεσι, ήλθε
δέ τοις κομητήνες εἴτι δορδικάτονος “Ηος,
καὶ τοῖς ἔγαρον θύμενος μετὰ πάντας εἴποντο
“Ἄλλοι μὲν μήν μινεῖται, ἐμοὶ ἐρήστες ἔταιροι

Hver af famer, som bord blandt Faerene vilde sige snie,
Sagtenh bilda sig int, at jeg skulde vere saa losset.

420 Selv jeg grundede paa, hvad der nu vilde være det Bedste,
Om jeg fra Dooden maskee min Mand og mig selv kunde frelse,
Og i mit Sind ospændt jeg mangfoldige Ranker og Anslag.
Da det jo galdt over Liv, thi starkti sig næmed en Ufend,
Denne Beslutting tilsidst dog tyktes mig vare den bedste.

425 Værdien gik der Ennes Flok blygtledende, fode
Store desdæn og skjone, med Uld som morke Fiolek,
Disse jeg sateligt bind til hinanden med fleetede Vidier,
Hvorpon den arge Kydop, har saa hv, strakte den, den Vildmand,
Tre og tre, den mellemtidste bar mig En af mit Folge.

430 Medens de To, som ved Sidernes kæmpeiske Manden,
Sealedes tre af Vedderne her hver Mand, men af Flekkener
Valgte jeg ut til mig selv den allermorligste Vedder.
Fati i Ryggen jeg gæs, heind ig ud under den hænde
Bug mig strakte, og holdende fast med Hænd i den tykke

435 Knøllede Pels krumbrugt jeg, taanhængt i Hjertet,
Saa med Suk i ventende her pan den hellige Morgen.
Men da sig reiste ved Grys den roseprægede Dagning,
Styrted de mandlige Dyr sig ud til Hulen til Græsing,
Mens umalckede Hunnerne stod med Yverne spredle,

440 Bregende høit i Baes, men Eieren, mattet af Pinsler,
Ikken pa Ryggen befølde med familiende Hand sine Vaedre,
Som havde rest sig op, og ei han mærked, den Tosse,
At under Dyrenes pelsede Bryst minde Mænd vare bundne,
Sidst i Høkken en Vedder som stallende hen imod Døen

445 Svært betyget af Uld og af ring, som var Mester for Listen;
Denne befoltede den sterke Klyk Polyphemus og ubrud:
Elskede Vedder! Hvi gange klud der sin Huile!
Aldrig du pleier i Faerenes Flok bagefter at lente,
Forst udvander du elles pa blomstrende Marker at grasse,

450 Rask med vejdige Skridt, og først til de risende Bekke:
Og naar det lækker ad Aften, du forst hjemmer til Stalden.
Nu derimod er du sidst, forvist med Smerte din Herres

οι δ' αὐτοὶ εἰσπνοῦν καὶ εἴπι λαβούντες καθίζουν,
ἔχοντες πολὺ θάλα τόπους ἐρημούς.

105 "Ενθεν δέ περιπλανώμενοι πέραν τοῦ ποταμοῦ
Κυκλαπονὸς δ' ὡς γαῖαν ὑπερφύλακας ὅμειτον
ικούσιει, οὐδὲ φεύγοντες μάνατοισιν
οὐτε φωτεινούσιν χερινὶ ποτὶ ὀφρώσιν,
ἀλλὰ τὰ γάπαιται καὶ ἄντροι πάντα φωτινοί,
110 προὶ καὶ κρήνη δῆ τηλεστα, τὰς σφρόνιστας
οἰνὸν ἐριπτούσας, καὶ φωνὴς Δῆμητρος ἀξέι.
τοιτὸν δ' οὐτὶ ἀρότροι βαλλοῦσιν οὔτε θεμιτεῖ,
ἄλλα οὐ τὴ γῆνηρον ναύσιν κάρυνθος
εἰς πόστοις γλαυφροῖσι. Θευτεῖσι δέ εἰκαστοι
115 παῖδες ήδη ἀλλάγον, οὐδὲ ἀλλάγονται ἀλέργοι.
Νήροις ἔτεται λάχεστοι παρὰ ληγοῦντας τετάνουσι
καὶ της Κυκλαπονὸς σύρεσθεν οὐτὶ ἀπόληδος,
ιδησεος· ἐν δὲ αἵγεις πάτοις ἀνθράποιοι
τηροῦν οὐ μέν γάρ πάτοι, ἀνθράποιοι τετράποι,
120 οὐδὲν τὸ εἰσογεύσαν κυνηγῆται, οὐ τοις ὑπὸ^τ ὑλῃσι πάσχοντας κυρφιδαὶς ὀρέων φεύγοντες,
οὐδὲ ἄρα ποιημένοις κατεργάζεται οὐτὶ ἀρότοισιν,
ἄλλα οὐ γάπαιται καὶ ἀντροῖς θυμός πάντα
ἀνδρῶν κρηπεῖται, βοσκεῖ δέ τις μπικᾶς μῆγος,
125 οὐδὲν γάρ Κυκλαπονὸς νεές πρέπει μιτοπάροι,
οὐδὲν ἀνδρες νηνὸν εἰν τέκνον, οἱ κακομενοί
νηνὸς εὐθελεύσονται, αἱ κατελέοντες ἔκστατα
αἵτε εἰς ἀνθρώπους ικνεύενται, οὗταί τοι πολλὰ
ἀνδρες εἰς ἀλλάγοντας νηνοῖς περιόδοις θάλασσαν·
130 οἱ καὶ φέναι καὶ νηνὸς εὐθελεύτην ἐκάνονται,
οὐ μὲν γάρ τι κακὴ φέρον δέ κεν ωρὰ πάντα·
ἐν μὲν γάρ λειμῶνες ἀλλα ποιοῦν πορῷ ὑδρόλιοι
μαλακοῖς μάλα κάθιτοι ἀπέτοι εἰεν.
ἐν δὲ ὥροις λεῖψα μάλα κεν βαθὺς ἀηνὸς αἰεὶ
135 εἰς ὥρας ἀμένων, εἰς μάλα πιεῖται ὑδάτα.
ἐν δὲ ληγῇ εὐθορεῖ, ἵν' ωρῷ πειταῖσθαις ἐστιν,
οὐν ἀντί φελεῖται οὐδὲ πρηγνῆται ἀνάγα,

De du savner, som Ingen, den nedrige Mand hos huns lunde
Ved de bælde, har daftet, der forstod han Vm mig havde bedekket.
Dog endnu, kan jeg tro, er han et Forværelses undflydt.
Gunde du tenke som jeg, og var du med Mæde begavet,
At du mig kunde fortelle, hvor nu for min Harn han gengt sig
Kunige jævn hundet Hoved paastand, saa Hjernen Hulen
Indring i al den Øvel. Den eldninge Hjern har voldt mig.
Talende saa lod Vædderne ud af Hulen han drage
Om fra Hulen og Folden et Stykke vi bort komme
Læste jeg selv mig fra Væderlen, or saa mine Svende,
Den talrige Drift hørnbelede. Først vi nu gennem
Bort ad krogede Væs, til vi nu til kort fortællte
Og vore tre Kamerater sig frysede højt ved at ses os
Fremme fra Innde Død, men lydt de begjammede Dæbte;
Og jeg taalede det ei, og med blinende Øje jeg bold dem
Brandtseid med Grind, og kaste overstand det udsligde Smaavaeg
Ned i skovt, og selle dækket over Havet det salte.
Ønsk omord den gr. pak, Tofteme togs de Stede
Alle på Rad, og med Aarne der slog de grætende Bolger.
Ou vi nu komme saa langt, som en lydelig Skamne kan nekke,
Hætte med bidende Ønd jag hold til Kyklopens og sage:
Hør, Kyklop! du Mand var dog en nogen Kryster, hvis Svende
Du med ubredne Krefter har edt i din hvelvede Hule.
Og dig selv, skur! din nedre Daud maatte komme
siden den sel i Hul ds Blæp opnaa dene Gjester,
Derfor har Hevn dig ranta fra Zens og de øvrige Guder.
Saa jeg taled, og bister i Hul Kyklopens for Alvor.
Oppen har vel et knæsende Fjeld, og efter os kasted,
Ned den faldt tet ud vor Slabs blaamalede Forstavn,

εν δ' ὅτε πίνεσιν μελιπέδην οἴνον ἐρύθνον,
ἐν δέκας εμπλήκους ὑπότας αὖν εἰσοι μετρά
χεῦ· οὐδὶς δὲ θέσαις ἀρπήντης ὀδόδαι.
Θεοπετού τὸν ἄντει τοι ὁ μησογέθων ἀλόγονον·
τού φερον ἐμπλήκους σύνοντας, εν δὲ καὶ ήταν
κορύκην εὐτείνοις τάρ πα μούσας θυμὸς ἀγήνων
ἀνδρὸς εὐτείνοις μεγάλην ἀπέστησεν ἀλάτην,
αγρίον, οὗτος διεῖς εἰδοτός οὔτε θύμιστας·
Καρπάλιαν δὲ εἰς ἀντρὸν ἀφίκεται· οὐδὲ μόνιν ἐνδον
εὑρόντες, ἀλλ' ἔντεινον νομονά κάπα τούτα μηλά.
Ἄλλοντες δὲ εἰς ἀντρὸν ἔθημενοι εἴκαστα·
τερποι μὲν τυρὸν βρίσον, στενοῖο δὲ οποι
ἄρνης δὲ ἐφίσονται σκαριμένης δὲ ἐκάσται
ἔρχεται, χορτὶς μὲν πρόγονοι, χορὶς δὲ μετασσοι,
χορὶς δὲ ὥπτης ἐραστοις δύο ὅρη ἔτεις πάντα,
ψυλοι τε οκεανίδες τε, τετυμέναις τοις ἐνάμελγεν.
Ἐνθὶ ἐγένετο μὲν πρώτοις ἀλαστόν ἐπέστη
τυρῶν αὐτινύμους ἕπαι πάλαι, ἀντὴρ ἔπειτα
καρπάλιας ἐτοι ὑψηλὸν ἐπίρους τε καὶ ἄρνας
στοκὸν ἐξέλασσαν· ἐπιτελεῖς ἀλμύρον ὑδρὸν
ἄλλ., ἐγόν τοι πιθανόν, ἢ πολὺ πλεύρων δέοντες,
δέοντες αὐτὸν τοι, καὶ ει μοι ζεῖνο δοῖ.
οὐδὲ ἄρρενες ἔταστο φανεῖς ἐπαντοις οὐσοτα.
Ἐνθα δὲ πόλι κηνατες θεύσαντος ήσαν καὶ αὐτοι
τυρῶν αὐτινύμουνοι ηὔπομποι μένουντες τε μὲν ἐνδον
μηνοι, οὓς ἐπῆλθε νέων τρόπος δέρμον ἄχρος
ὑπέλειπεν· ίνα τοι ποιδιόντοις εἴη.
Ἐντοσθος δὲ ἀντρού βαλὸν ὄρμασσαν θήκεν·
μηνοῖς δὲ δεσινεῖς αποτεσμοῖς ἐξ αὐγῶν ἀντρού.
αντρῷ γέ εἰς εὐρὺν οὐτος ήλιας ποιεις μηλά,
πάντα μᾶλ· οὐδὲ ήμερος, τὰ δέ παντα λεπτεις θύρων,
αρνιοις τε τράπαις τε· βαθεῖς ἐκτονινιν αὐλίς
αντρῷ εἴπειται· ἐπέθηκεν θυρῶν μεγάν μόνος ἀερας,
ζηριμον· οὐδὲ τοι δέ γε μόνοι καὶ εἴκοσι· μαμάς
εργάλι τε παντάκουλον· αἵδεσσον οὐλόσαπεν:

Dal skul du sei, hvaik Drik der gjennetis om bord pa vort Færøi.
Gjære jeg offert til din Min, ifald du hømmerigjet

350 Skikkja er hjem til land, men, utadelig nastu du hæddi.
Grumme! hvordan skal vel noget Menneskes Bam ud Fremtid
Vose sig hid til Dan, land ei har skikkelse handlet?
Stabeldes talede kig, han tog og drak, og den sole

Drik han smægte fortiring, og flux mær Vian han forlængte:

355 Skjenk som Ven pa frisk, og stig mærg strax havd du hedder,
At jeg kan glede din Hu ved at give dig Gjæsteførelse.
Ogsaa hos Kyklopene frembringr den yppige Jordbund
Ranker med fyldige Dræ, og Zeus ved dem befrugter,
Dog, din Vien er en Stump af Ambrosia vist nekler.

360 Saa han talod, og blæsande Vinn paayn jeg ham skjenket;
Tregninge gav jeg han Vinn, og treggane drak han den Taabe,
Men da Vinen begyndte at løbe ham on i hans Hoved,
Talte jeg til ham igjen med Ord saa sode som Honning:
Nys du sprunge, Kyklop! om det Navn, hvormed jeg bænevnes,

365 Sige det vil jeg, men giv mig den Gjæsteførelse du loved!
Vid da, mit Navn er Ingen, og Ingen male kægle bestandig
Baade min Farer og Moder og samtlige Venner tillige.
Saa jeg talte, men flux han svarede my ubehørigjet:
Ingen fortearer jeg side, saa fuldt som alle han Venner,

370 Dog de Óvrigé foest, set! der er min Gjæsteførelse.
Talt, og slingende himled han bagiens omkuld, og par Guvle
Laae han og krummed den laskede Hals, da gehr han den sterke
Altovormandende Sovn, og ud af Stubnen ham styrted
Vinn med Stumper af Menneskekjød, mens han gylped af Fuldkab.

375 Fluig jeg Stungen nu greb, og stak den i gloende Emmer,
Som den blev heed, imedens jeg talede Mit i Manskab,
At ikke Nogen af Skrek, når tyklet det kom, skulde svigte.
Men da vor Olesteng var ner ved at tendes i Lue,
Skjondt den var saligt og gron, og skimede klarlig mæn redsont,

380 Trak jeg af liden og: onking mæ i Kredes mæn Svende
Treen, og et frygteligt Mod os en God iudhæftige tilhøe.
Fat om Øfstehesten der erb, som var snielsei i Fruden.

αντάρ έγω σὺν νη̄ τε ἐμή καὶ ἡμές ἔταιροις
ἔθλον τῶνδ' ὄνδρων πειρίσθουμε, οἵ τινες εἰσιν,
175 ή δ' οἵ γ' υπέστησε τε καὶ ἀγόνιοι οὐδὲ δικοῖοι,
ἥ φαλαρίζονται, καὶ σφιν νόσος δέδει θεοῦσι.
“Ως αὖτις ἀνὴρ κύριος ἔην, ἐκέλευσα δέ τεταριών
αὐτούς τοις ἀμάρτινοι απέντινε τὰ πρυνόμενα λόσια.
οἱ δέ αὐτὸι εἰσβούσι καὶ εἴληπτοι καθίζουν,
180 ἐνδέ δὲ ἐλύονται πολλὴν αὖτα σύντονος ἐρευτοῖς.
ἄλλο οὐδὲ τὸν ώρον ἀπρικούμενος ἔντα,
ἔνθα δέ ἐνταξιτη στόχον εἰδούσι, ἀγῆ τηλασσῆσι,
ὑπνηλῷ, δορφυρῇ κατερρεψε· ἔνθα δέ πολλὰ
μῆλοι, οὓς ταὶ αἴγεις λατέσσονες περὶ δὲ ὀλὴ
185 ὑπνηλῷ δέδημπτοι καταψύχουσι λιθίους
μακρήσιν τοις πιτίσουσι διδρυνούσι κύνομοισιν.
ἔνθα δέ ὄντιρον εἶναι πελώροις, δέ δὲ τὸ μῆλον
οἰς ποιμανίᾳ μαρτυρόθεν οὐδὲ μετ' ἄλλους
πολεῖται, ἄλλα ἀπάνευθεν εὖν θεμίστους ήδον·
190 καὶ γάρ θαῦτα ἐτέντας πελώροις, οὐδὲ ἐκεῖ
ἀνδρὶ τοις σιστορεψε, ἀλλὰ τοῖς λήνησι
ὑπνηλῶν ποιεῖ, τοῖς φανεῖται οὖν ἀπ' ἄλλων.
Δῆ τότε τοῖς ἀλλοῖς κελάνην ἐρίπους ἔταιρον
αὐτὸν πάρ τι τε μετέντι καὶ νῦν ῥυμαῖς;
195 αὐτῷ ἐνδέ κρινεις ἔταρον δυνατεῖς ἀρίστους
βῆν· ἀτέρ ἀγένων ἀσκῶν ἐμέλων οἶνοιο,
ηδος, δέ τοις Μάρον, Εὔναθος νιός,
ἰρεὺς Ἀπολλωνος, οἷς Ἰησοῦς μηφίβεικε,
οὐνέκα μιν σὸν παῖδι πειρούμεθε δέ τοις ταῖς
200 ἀδέσμους· ώντος γάρ ἐν Ὀλύμπῳ δενδρόντη
Φοῖβον· Ἀπλωλόνος, οἷς μὲν πόρει ὄγλαζ δόμρα
χρυσοῦ μὲν πῶν δένεις εὐργέρος ἐπέταιτα,
δόκει δὲ τοις κρηπτοῖς παντορύγονος, αὐτῷ ἐπειτα
οἶνον ἐν δημοσίᾳ πειράθειται πάνωσισας
ἡδὸν ἀκρόποστον. θεῖον ποτὸν οὐδὲ τις αὐτὸν
ηεῖδι θεμόνων οὐδὲ μημονών τοις εἴσοροι,
ἄλλα οὐγές ἀλλοῖς τε φίλια ταῦτη τε καὶ οἴνοι.

Og i Hans Ode jo dug den, mens jeg, som i Veier ring rakte,
Frel den omkring: som naar mai ned i Drill om Tømmermand borer
Tømmer til Skib, mens nedek Hans Følk, som i Endene hæder.
Dese den medt en Rem, og rask gjemmen Tret den løber;
Saaledes holdt vi her den glødende Stang i han Øje.
Ørsteinde rundt, og Blod onstrommed den hedede Træspids:
Hampan dem svædt hvert Hår af Bryn og rundtmed hans Øie.
Værs baade Blod blev brændt, og Rødkerne stundet på Heden.
Jænske som naar en Smed en gledende Blid til Øre
Oppeir i svalende Vand, som lydelig hivner og bobler,
Og der at hende, thi Jemed derved erhöldt en Stykke;
Saaledes hivstald han Øje om Spidsen af Olstenagen.
Rødsomt af Smerre han skeg, sia det gikadel hen gennem Klippen;
Alle tillage vi foer af Forfædrele. Strax af sit Øre
Vej Kyklopnen mi Stangen, som tykt ved Barv besudlet,
Slegte paastand med Handben den bort, forstyrret af Pine,
Og met et frygteligt Vraal på Kyklopnen kaldte, som boede
Rindt i Hüler omkring pa den stormomhusede Nesser.
Flux panhans Raab de simlede dia baade herfa og hisstra,
Folkedeks udenfor Hülen, og sprægte han, hvad der ham fejded:
Slyt, Polyphemos! hvad Øeret er hendet dig, siden du raaber
Midt i den hellige Næs, og forstyrre vor Sovn ved din Skrigen?
Igen nodelig Mand med Mag framne dig Femoren?
Eller vil Nogær dygme misasæk ved Læs eller Voldsfærd?
Ind fra Hulen dem svarded den sterke Kyklop Polyphemos:
Omen, Vener! mig mynder ved List, men ikke ved Voldsfærd.
Flux med bevedigende Gald pa Gylphemot til Gjensvar:
siden da er ingi dog vilder Fortred, og du sidder aleen.
Saal taled og gik, men listelig fø jeug i Hiertet.
At jeg dem narred sia svædt med Nav og mit prægtige Paafund.
Derpa Kyklopnen, som sukkede dybt, og af Pine sagd
Mægtig med Handeme og sy, og lefiske Steinen fra Døren.
Mich han i Dordt sis arte, og siu sin Arme han broede.

σφρα ιδης οιον τι πονων τοδε νηνδε εκεκευθη
ημετηρη σοι δ' αν λαβην φερων, ει μ' ελεγησε
οικοδε πεμπεις: ου δε μανεια ουκετι ανεκτος,
σχετλε, πος κεν τις σε και θυτερον ολλας ικοτο
ανθρωπον πολεν; επει ου κατα μοινα ερεζας;
"Ως ερωμην, ο δε δεκτο και εκπειν θυτο δ' αινως
ηδον πινων και μ' ηττε δευτερον αντις;"

355 "Δος μοι ετι προφρων, και μου τεων ονυμα αιτε
αντικα νιν, ινα τοι δολ ζεινον, ως κε σαχηρης,
και γαρ Κυκλωπεσι φερει ξειδορος άρουρα
οιον εριταφυλον, και σφιν Διος ουθρος αξειν.
αλλα τοδι άμβροσης και νέκτερος έστιν άπορροες."
360 "Ως έρωτ, οτιρ οι αιτις εγω πόρον αιθωνα οινον
τρις μηδονικα φερων τρι δ' έκτεν άφροδιτην.
αντιρ έπει Κύκλωπα περι φρένας ήλιθεν οινος,
και τότη δη μιν έπεστι προσήνδων μελιτιονιτι
"Κύκλων, ειροταις, και λατνον; αντιρ έγω τοι
365 έξερνεν σι δη μιν δειν ζεινον, ως περ ινεστης.
Οιτις ίων γ' ονομα: Οιτις δε με κικλησκουνη
μητηρη δηι πατηρη δολιοι πάντες έταιροι."
"Ος ερωμην, ο δε μ' αιτικις ιμειρετο νηλει θημωρ."
370 "Οινιν έγω πώματον δδομει μετριας επιάροια,
τονις δ' άλλον πρόσθεν το δε τοι ξεινινον θεται."
"Η και ανακλινθεις πέσει θητοις, αντιρ έπειται
κειτι αποδομημοσια παγην αιγυη, και δε μιν ινως
ηρει πανθηματηρο φερημος δ' έξεσοντο οινος
ψημοις, ι ανθρωπους ο δ' ερεζετο οινοβρατειον.
375 και τότης έγω την μοιλων ινδι σπουδηι ήλισαν πολλατης,
ηος δειρινοτο επεσοι τε παντος επιτηρους
θάρσουν, μη τις μοι ινοβεισις αναδη.
αλλ, οτι τογι ο μοχλος ελάνων έν πυρι μελλεν
ανεσθει, χλωρος περ τον, δειρανετο δι αινω,
380 και τότης έγω δεσον φέρων έν πυρος, άμφι δ' έπαιροι
ίστονται αντιρ θύρων ενένευσον μέρη δαιμον.
οι μεν μοιλων ελοντες ελάνον, οδυν επι αικρι.

Men nær de drak den rodilige Viin, der var lifig som Honning.
Skjekker et Begeer han fuldt, og spredte sa Vinen med tve
210 Maal af Vand; at Begeer da steg guddommelig Veluge;
Da var det sandelig ei genfryd at styre sin Attræse.
Denne jeg kom paa en rummelig Dunk, og Mad jeg desuden
Tog i en Seuk, thi det børne mig for i mit mandige Hjerte,
At til en Mand vi gik, som besad umeadelig Stykke.
215 Vild og udedisk, som ei til Ret eller Billighed kjende.
Stuart til Hulen vi kom, men ei vi træf ham derinde.
Ude paa Vangen han drev sine Hjorder at triveligt Smaaingæng.
Ind i Hulen vi træet, og grandt betragted vi Alting:
Kurve der stod svingsyldie med Ost; i Baasene vrimled
220 Lam og Kid, hvert Slags for sig selv indstengt i Lukke,
Hist af det tidligste Kuld, af det mellemste her, og de spede
Atter i serlig Lukaf; hvert Kar fled over af Valde;
Hist stod Butter og Spande; hvori han pleid at malke.
Strax mine Menel indstindig mig bad om Lov til at drage
225 Føst med Ostene bort, derfør i muligste Skynning.
Drive hans Geder og Lam af Stald til det hurnige Fartoi
Ned, og seile dermed igjen over Havet det salte.
Dog jeg foied dem ei langt bedre det dog havde været!
Først jeg vilde ham see, ja vel faae mig som Gjest en Forzering.
230 Men for mit Folk et lyseligt Syn han ei skulde vorde.
Ild antendte vi først og ofrefre. Selv af hans Oste
Tog vi nu for os og sae, sae sad vi og vented derinde.
Indtil han kom til Kvæg; selv bar han Ryt han en megtig
Drog af haustet Ved, for ved Lys at holde sin Næver.
235 Uden for Hulen hængede derdet, af det bulded og braged,
Og i vor Skret til den indreste Vrae af Hulen vi flyged.
Ind i den gæbnde Hule han drev af de mæskede Fløkke
Geder og Faar til Mælkning, men Hammene lod han derude
Staa, baade Veeler og Buk i den hottonhegnede Fieggaard.
240 Derpaa han løfted en Steen heft stor og tung for at spreze
Hulen demded; ja for tyve to gñrjhede sterke
Vogne det holdt vist haardt den Steen fra Pladsen at vælte;

ρηπιδιας άσφαλων θυρεων μέγαν· αύτωρ ζειτα
άν επεθη, ώς ει τε φαρέτρη ποιη· ἐπεθεί.
315 πολλή δε ροζιζ πρὸς δύος τρέπε πίονα μῆλα
Κύκλων ωτιάρ έγιο λιπούην κακά βισσοδύμενον,
ει ποις πιασιν, δοιη μοι εύσος· Ἀθηνη·
ηδο δε μοι κατα θυμων αριστη φαινοτι βούλη.
Κύκλωτος γα εκτο μέγαν δόπαλον παρά σηκω.
320 χλωρὸν ἔλαινεον· το μέν έκταμεν, δόρα φοροὶ¹
αιναθεν· το μέν άμμης είσακανεν εἰσορόσοντες
δύσσον θ' ιστὸν νηρος έπεικοσόρον μελανήν,
φορτιδος εύρειη, ή τ' εκεράμη μέγα λαίτημα
τόσον έν μήρος, τόσον πέρχος εἰσοράσαθι.
325 τον μέν ούσον τ' ὀργυαν έγων ἀπέκονα παραστάς,
και παρεθηγ² ἔπαροιν, δέ μηλον δέκελενα·
οι δ' ιμαλαν ποιάνων έγιο δ' έβησσον παραστάς
ἄκρων, άσωρ δε λαβειν ἐπωράκτουν έν πυρι κηλέω,
και το μέν ει κατεθηκαν κατεκρύνας ινδο κόρων,
330 η̄ ρα κατα σερεις κέχυτο μεγάλη· ήλιθε πολλή·
αιτιρ τοις άλλους κληρο πεπαλασθαι αινων,
ος τις τολμησειν έμαι σιν μορλων αιρεας
τριγωι εν ινθατημ, δετ τον γλυκης ινως ικινοι,
οι δ' έλαιον τοις άν κε κατι ιθειον ουτος ελεσθαι,
335 τέσσαρες, αιτιρ έγω πέμπτος, μετει τοιν ελέξητην.
έπειρους δ' ήλιθεν καλλιτρυγα μῆλα νομεινον·
αιτικα δ' εις ειρηνη σπάνις πίονα μῆλα,
άντη μᾶλα³, ούδετι λεπει βαθειης έκτονει αιλλής,
η̄ τι ιούσανεν, η και θεός ως έκελευσεν.
340 αιτιρ έπειτης θυρεων μέγαν ινδος αιρεας,
έζύμενος δ' ιμαλειν ης και μικραδεις αιρεας,
πάντα κατα μοιρων, και υδηρουν ήκεν εκάστη.
αιτιρ επι δι σπειρας κονηραδενος τα ά ερη,
σιν δ' ογη δι εντε διο μαρψα ιντιστατο δρόπων.
345 και τότης έγω Κύκλωπα προσηνδων άγρια παραστάς,
κισσινον μετα χεροιν έχον μελανον οινον.
"Κύκλων, η̄ πει οινον, έπει φάρες ανδρόμεα κρέα,

Slig umadelig Steen han stilke som Dør for sin Hule.
Satte sig saa til at malke smart Fiar snart brægende Geder,
245 Alt med Orden og Skik, og lagde de Smaae til at patte.
Derpaa han lobeide Hælveten til Ost af Melken den hvide,
Knugde den af, og pakked den ned i flettede Kurve;
Hælveten i Botter han stillede hen, at have den rede,
Baade naar Torst han formam, og naar han fortader sin Nadver.
250 Men da han sau med Iver og il havde roget sin Gjerning.
Tendte han Ild, fik Øre paa os, og sprigde saalund:
Fremmede! Iven er I, og hvorfra er I komme paa Sove?
Drog I paa Handelen ud, eller gik I paa vildsomme Farter
Ret som en Vikingskare, som flakende vidt over Bolgen
255 Setter i Vove sit Liv, for at pnydre hos Folket i Ulland?
Saa han talte, da knistes paastand voire Hjarter af Redsel
Over han buldrende Rose og han selv den frystelig Rose;
Dog endda til Orde jeg tog, og gav ham til Gjensvar.
Vi er Achaiske Meend, paa Fart vi gav o fra Troia,
260 Men da det svælgende Dyb af skifteade Vnde vi tunles,
Higende hjem til Vort Land, men vor Kass og vor Vei blev en anden.
Visselig tykkes det Zeus for godt, os sligt at besikke.
Udi i Lejline vi deng med Atenis Son Agamenon.
Han som for Tiden er meest i Rye under Himmelnen vidre.
265 Da han forstyd saa meegig en Stad og betvare el sau talrig
Folk; af en Hænデles som vi højde, og dir Kræse vi os næme
Udnyg med Bon, om give du vil os en Gjesteforering.
Eller en Gave fornem, en Skjal, som times en Fremmed.
Gjæderne frygt, du Gjæder med udnygge Bonner vi himme,
270 Zeus den hevndende Gud for at begejstrende Gjæder.
Han hiver from bonifidende Mand ledsgær paa Vandring.
Saa jeg talte, men flux han svared mig utormhtig!
Fremmede! Duare du est, eller langvesen er du kommen.
Siden du byde mig kan at blues og frygte for Guder.
275 Et om den Aigisbeverebede Zeus vi Kykloper os bryde,
Eller om salige Guder, vor Kraft staer høit over deres.
Viid, af Frygt for Zeus's Fortømme skaen jeg aldrig

ούτε σεῦ οὐθ' ἔτερον, εἰ μὴ θυμός με κελεύοι.
ἀλλά μοι εἴριψεν τὸν εὐεργέτην νῆστο.
ἢ ποτὲ ἐπέχριτος καὶ σχόδεν, δῆρα δασεῖον.
Ὦ φέτος πειράσον, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά,
ἀλλὰ μιν ὑπόρον προσέφην δολίους ἔπεισον:
“Νέα μὲν μοι κατέκεις Ποντιδῶν ἐνοισχύσθων,
πρὸς πέτρην βαθόν ὑπῆς ἐπὶ πειράτη γαῖης,
285 ὅπῃ προσπελάσαις· ἀνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
αὐτῷτος ἡρός σὺν τοιόδε υπερέργον αιτῶν ὄλεθρον.”
“Ως ἐνώπιον, ὁ δὲ μ' οὐδὲν ἀμείβετο τηλέτη θυμῷ,
ἀλλ' ὁ γ' ἀναίσχας ἔτερος ἐπὶ πειράτη γαῖῃ,
σὺν δὲ δύο μάρνασις ὡς τε σκύλακας ποτὶ γαῖῃ
290 κόπτει· ἐκ δ' ἐγκέραστος χαραδρᾶς δέ, δεύτερη δέ γαῖαν.
τούς δὲ διά μελετιτού ταῦτα ὄπλασαστο δόρπον·
ηὔθιε δ' ὡς τε λέπον ὄρεταριφος, οὐδὲ ἀπέλειτεν,
ἐγκατάτε οὐράκας τε καὶ δοτέντα μωλέντεν,
ηὔπει δὲ κλίσιοντας ἀνεργάθεμον Διὶ γείρας,
295 σχέτλια ἐργάτης ὄροσάντες ἀμπαρανίδιον δέ τε θυμόν.
οὐτῷτος ἐπει τεῖνον μεγάλην ἐμπλάσιον τηνὸν
ὄνδρομέν κρέ δόνον καὶ ἐπέροπτον γάλα πίνον,
καὶ ἐντοπῇ δύντρον ταυτοσήμενος διὰ μήλων,
τὸν μὲν ἔγα βούλευσα κατά μεγαλύτορα θυμὸν
300 ὀσσον τὸν, ἔπος δὲν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
οὐνύμενα πρὸς στῆθος, θῦτον ἤτερον ἔχουσι,
χειρὶ ἐπιμασσάμενος ἔτερος δέ με θυμὸς ἐρκεν.
αὐτὸν γάρ καὶ ηὔπεις ἀπολαμπεῖταιν δλεθρον
οὐ γάρ κε δυνάμεσθαι θυμόν τοντού,
305 γενετὸν ἀπόσασθαι Λίθον μήριον, ἐν προσθηκεν.
ως τότε μὲν στενοχόντες ἐμενίνηνεν ἦδε διάν.
“Ηγος δ' ἡγητέα φάνη ροδοδάκτυλος Ηδός,
καὶ τότε τῷρ ἀνέκατε καὶ ηὔλεγε κλάντα μῆλα,
πάντα κατὰ μοιναν, καὶ τὸν ἐπέροπτον ἐκάστη,
310 αὐτῷτος ἐπει δὴ σπενῶν πονηράμενος τὰ ἔργα,
σὺν δ' ὁ τε δηδίτη δύο μάρνασις πάλιν μετέπειταν.
δειπνίστης δ' ἄντρος ἐζῆλασε πίνα μηλά,

Dig saalidt som dit Folk, med mindre det saa mig behager.
Dog, sig frem, hvor løb du til Land med dit tornede Fanø?
280 Fjent ved Strand, eller ner herved? Besked! Jeg vil jede.
Lumskeg talte han saa, men for snue til at lade mig nære,
Gav jeg ham listige Ord til Svar, og talte saulunde:
Skibet i Ovag Poseidon mig sleg, hin Ryster af Jorden,
Ind mod de Klipper han drev det, som langs Eders Kystre sig strekke.
285 Selv han det slyng mod Næsset, og Storm fra Seen forslog det,
Dog blev jeg frest fra gruelig Død tilligget Disse.
Saa jeg talte; set! Intet den Ubarmhjertige svarede;
Op han sprang, og voldeig Haand paa mit Mandeskab han lagde,
Tvede han greb, og mod Jorden som Hundehvalpe han smed dem
290 koldt; Alle med grædende Tauer til Zeus vere Hænder vi lefede.
Led for Led han i Stykker dem skæd, og laved sig Maadsk.
Aad dem saa gridsk som en Love fra Bjerg, og Intet han levned
Hverken af Kjød eller Indvold, selv ej af de mærkværdige Knogler.
Alle med grædende Tauer til Zeus vere Hænder vi lefede.
295 Selv han det slyng mod Næsset, og Storm fra Seen sig strekke.
Men da Kykkelen sin magtege Vom havde fyldt ved at rede
Menneskekjød og driske derif den reneste Sodmek,
Lægde han ned sig i Hulen, og son henstrakt mellem Fret.
Forst udtenke! jeg nu det Raad i mit mandige Hjerte,
300 Fren at træde, mit hvessede Sverd fra Lenden at drage,
Og i huns Bryst det bon, hvor Levenen sidder i Livet,
Studende til med min Haand, men en anden Betenkning mig afholdt.
Ogsaa os selv en yngkel Død jo saa en stille times.
Thi det var planligd for os med Herder at velle
305 Bort den ædelige Steen, som var sat for den gæbende Indgang.
Saa med Stuk vi venede her paa den hellige Morgen.
Men da sig reiste ved Grye den roseindfægte Dagning,
Tendte panhy han Id og malked de prægtige Hjorder,
Alt med Orden og Skik, og lægde de Smaae til at patte.
310 Men da han saa med Iver og til havde roget sin Gjerning,
Greb han igen to Mænd af mit Folk, og laved sig Davre,
Og efter Daven af Hulen han drev sine mæskevi Hjorder.

τόσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύμρων.
ἔξωνεν δ' ἥμελγεν δῖς καὶ μπάδες αἵγες,
245 πάντα κατὰ μοιναν, καὶ τὸν ἐπέροπτον ἡκεν ἐκάστη·
αὐτίκα δ' ἥμισον μὲν θρέμνας λευκούς γέλακτος
πλεκτοῖς ἐν ταλάροντας ἀμφάσιμον κατέθηκεν,
ἥμισον δ' εὐτὸν ἐπέγειρον ὅρπα οἱ εἰη
πινεν αἰνιγμάτῳ καὶ οἱ ποιτόροις εἶπον.
250 αὐτάρ επει δὴ σπενῶν πονηράμενος τὰ ἔργα,
καὶ τότε τῷρ ἀνέκατε καὶ ειδούσεν, είρετο δ' ἥμεας·
“Ως ξίνον, τίνες ἔστε; πόθεν πλεύθ' ὑγρά κέλευθοι;
ἥ τι κατὰ πρῆσην ἡ μανιδίος ἀλάλογος
οὐαί τε ληστήρες ψεύτερι Άλα, τοι τ' ἀλόνται
255 ψυχὰς παρέβειν κακὸν ἀλλοδοποίοι φέροντες;”
“Ως ἔνσθ”, ήτιν δ' αὐτὸς κατεκλασθή φιλον τὴρ
διειάντων φθόργων τε βαρύν αὐτούς τε τέλεορον.
ἄλλα καὶ ὡς μιν ἐπέστην ἀμειβόνταν προσέεινον·
“Ημεῖς τοι Τροιόθεν ἀπολαγάθεντες Ἄγαιοι
260 παντοῖοι ἀνένισσον ὑπέρ μεγὰ λατίτα θαλάσσασι,
οἴκοδε ιένενοι. ἄλλη δόσην. ἄλλες κέλευθα
ἡθίσμεν· ούτοι ποτε Ζεὺς ίθελε μπίσασθαι,
λειπο δ' ἀπειδέος ἀγαμένονος εὐχόμεθ' είναι,
τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑποράπτον κλέος ἔστι·
265 τόσην γάρ διπέρος πόλιν καὶ ἀπόλεσε λαούς
πολλοῖς ἥμεται δ' αὐτει κυανόντοις τὰ σοὶ γούνα
ιεύσθαι, εἴ τι πόροις ξενιτῶν ἡ καὶ ὄλλος
δοίαις διετάνην, ἥ τε ξενιτῶν θέμας ἔστιν·
ἄλλοι αἰδεσθο, φερότε. θεούς δέ τοι δέ τοι είμεν.
270 Ζεὺς δ' ἐπιτημπτος λεπτεστες τε ξενιτῶς·
ξενιτος, ος ζενιτον αὖτιστον ιηδεῖ·”
“Ως ἐνώπιον, δὲ μ' αὐτὸν ἀμείβετο τηλέτη θυμῷ
“νήπιος εἰς, ὥς ξίνον, ἥ τηλόθεν ειδήκουνθες,
ὅς με θεούς κέκεν ἡ διειδήμενην ἡ ἀλέσθαι·
275 οὐ γάρ μακάρων, ἐπει δη πολλά φέρετο είμεν.
οὐδὲ ἄν ἔγα διος ξένος ἀλευάμενος πεφιδούην

Bort han tog den vældige Steen og for Døren stilled
Ligesaa nemt igjen, som et Lang paa et Kogger man sætter.
280 Derpa med skungende Fløten han drev til mæskede Smaevæg
Op mod Bjerget; tilføje jeg blev og grundet paa Renker,
Om jeg mig Havn skulle faae, og Athene mig Hader fornude.
Denne Beslutning tilsidst dog tykkes mig være den bedste.
Henne ved Stalden der laae en Stev, heel meiggif at se til.
285 Græn og af Olietree, som Kykkelen sig skar, den at bære,
Nær den blev tor; for os, da vi saa den, tyktes den hartad
Stor som den kniesende Mast i et jæret og nummeligt Fragskib,
Som over Bolgen farer med toti Aarer om Reling.
Saadan af Foelse var den at see, og saadan af Lengde.
290 Hen jeg gik, og en Favn ontrent jeg kapped af Staven,
Rakle den til mine Mænd, og befel dem Stumpen at skave;
Rask de gjorde det glat, og jeg selv i den yderste Ende
Spidsed den til, og Spidsen jeg svived i de blussende Flammer.
Stangen jeg lagde mi hen og forsøgte i Mogen det skulde,
295 Hvoraf i Hulen omkring der laae mangfoldige Bunker;
Derpa jeg bad mine Mænd, strax Lod med hinanden at kaste,
Hvo der med mig skulle vove, at lotte den meggige Trestang.
Og han i Øer den bore, naar sodt i Sawn han var falken.
Loden nu faldt paa de Mænd, som selv jeg miest havde kaaret,
300 Fire de var, og desuden var selv jeg valgt til den Fente.
Hjem med sin Fløk skjønlede Fraa han kom da det skumred;
Ind i Hulen han strax tilløbe dem drev, og drenede
Blev ei et eneste Faar i den høtonhægede Fiegrund.
Enten han alredc Svig, eller ej en Gud han del indgav.
305 Derpa han lofted den vældige Steen, og spredet sin Hale,
Satte sig saa til at maleke smart Fraa, snart brængende Gedér,
Alt med Orden og Skik, og lægde de Smaae til at patte,
Men da han saa med Iver og til havde roget sin Gjerning,
Grebs han igen to Mænd af mit Folk, og laved sig Davre,
310 Og efter Daven af Hulen han drev sine mæskevi Hjorder,